

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ БАЩИНЪ ЗАВЕТЪ

chitanka.info

Бѣше ясенъ пролѣтенъ день. Гората се люлѣше. Моторната кола забрѣмчѣ нагоре, дълго лжкатуши и спрѣ на самия връхъ, гдето е параклисътъ. Отъ колата най-напредъ слѣзе царь Борисъ, облѣченъ съ пжтнически дрехи и каскетъ на главата. Подиръ него скочи пѣргаво едно четиригодишно момче, съ гащи до колѣнетѣ, гологлаво. Наследникътъ на царския престолъ — князь Симеонъ Търновски. Вѣтърътъ разроши меката му косичка. Царь Борисъ съ бѣрзи крачки се упжти по зелената морава къмъ параклиса, който отдалечъ приличаше на голѣма кацнала пеперуда съ разперени черни криле. Малкиятъ князь се затече следъ баща си. Когато стигнаха до параклиса, Царьтъ откряна вратата. Вжтре — полумракъ. На дъното висѣше една вехта опушена икона. Предъ иконата мжждукаше кандилце. Царьтъ на българитѣ сне каскета си, прекръсти се и цѣлуна иконата.

— Какво е това, тате? — попита князь Симеонъ.

— Параклисъ, сине. Една малка черквица.

— Що ще тука?

— На туй мѣсто нѣкога е станала голѣма битка. Тука сж загинали триста души юнаци. За тѣхнитѣ души гори туй кандилце.

— Ами защо сж тръгнали да се биятъ юнацитѣ? — запита детето.

— За свободата на нашето отечество, сине. За свободата на тая прекрасна и плодна земя. Погледни я!

Царь Борисъ размахна широко ржка и заговори съ вълнение на своя синъ:

— Ние сме стжпили върху единъ старопланински връхъ. Наоколо се подема Балканътъ. Той е населенъ съ добродушни столѣтници, овчари, елени, сърни и мечки. Въ неговитѣ пазви се гушатъ старинни манастири. На северъ е Мизия. Тя достига до голѣмата тиха рѣка Дунавъ. Ще минемъ нѣкога двама съ параходъ по Дунава — да видишъ българскитѣ села и градове. Тѣ сж накацали по брѣга като бѣли лебеди. На югъ се шири Тракия. Тамъ зрѣятъ едри жита. Въ овощнитѣ градини прѣцятъ натежали клони съ ябълки, круши и череша. Като вѣнецъ ограждатъ равнината Рила и Родопите. Още по на югъ Бѣлото море плакне българския брѣгъ. На югозападъ се шири македонската земя, кждето старитѣ български царе сж съградили много крепости, църкви и манастири. Нашата земя, сине, е пълна съ

съкровища. Когато поемеш царската корона — да я пазиш като зеницитъ на очитъ си!

Малкият князь застана мирно, дигна дѣсницата, отдаде честь и отговори по войнишки:

— Слушамъ, Ваше Величество!

Царътъ го помилва по главата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.